

Telegraful Român

Biblioteca Orădenască
"Stefan Georgeanu"
Sibiu
Str. Bărbăntu nr. 5

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

MUNȚI BIBLICI

Sute și mii de călători se îndreaptă, în toate părțile pământului, spre înălțimile munților, în miez de vară sau iarna când sînt acoperiți cu zăpadă. Aceasta pentru că sufletul omenesc se simte mereu atras spre înălțimi. Urcușul pe munte dă nu numai sănătate trupului ci și îndelungare sufletului. El corespunde unei adînci dorințe a omului după desăvîrșire. Sf. Teodor Studitul spune că „muntele trebuie să fie un simbol pentru suflet de felul în care el trebuie să se înalțe în contemplare. Căci după cum muntele este mai înalt decît cîmpia de la poalele său și decît valea, tot astfel mintea celui ce se roagă urcă spre Dumnezeu, atunci cînd acesta se află pe un loc înalt“.

Șiruri întregi de oameni ai muncii din patria noastră urcă vara spre înălțimile Carpaților și se odihnesc în poenele lor, lingă izvoare cristaline și lingă iezere adînci cu apă. Ce priveliște minunată se deschide ochiului de pe înălțimile lor? Ei cuprind ca un briu trupul patriei și ne înlesnesc să privim tot cuprinsul pământului strămoșesc!

Dar, deosebit de acești munți, Sf. Scriptură ne amintește de anumiți munți sau înălțimi, de care se leagă evenimente din istoria mîntuirii neamului omenesc, revelații ale voinței lui Dumnezeu mărturii ale Providenței, semne vădite ale dragostei lui Dumnezeu pentru noi.

În cele ce urmează, vom înfățișa, cititorule, cîteva asemenea munți biblici. Amintirea și cunoașterea lor va avea, credem, darul să trezească simțămînte de înălțare sufletească și de apropiere de Dumnezeu. Ei ne vor ajuta să nu conținem a urca pe drumul desăvîrșirii morale.

Cel dintîi munte despre care face pomenire Sf. Scriptură este muntele Ararat. Pe vîrfurile lui s-a oprit corabia lui Noe după potop. Tradițiile popoarelor vechi și cercetătorii mai noi socotesc că vîrfurile Ararat face parte din lanțul munților Armeniei, la înfîlînirea cu munții Gordieni din Asia Centrală. Din acest lanț izvorăsc cele patru riuri ale Asiei: Indul, Rarim, Oxus și Iaxartul. În apropierea lor se află podișul Pamirului.

După aceleași tradiții aici este leagănul omenirii după potop. Creștinilor muntele Ararat le aduce aminte de corabia lui Noe care s-a oprit pe el și prin care s-a salvat neamul omenesc de pieire prin potop. Corabia lui Noe este preînchipuirea bisericii în care ne adunăm noi creștinii. Pe muntele Ararat a ridicat Noe altar de jertfă lui Dumnezeu, aducînd mulțumire pentru purtarea de grijă. Tot aici a făcut Dumnezeu legămînt cu Noe că nu va mai pedepsi lumea prin potop.

Un alt munte însemnat din Vechiul Testament este muntele Sinai. El este de mare însemnătate pentru creștinii, pînă în zilele noastre. Pe muntele Sinai — în drum spre Canaan — a văzut Moise mărirea lui Dumnezeu, în „rugul care ardea și nu se mistuia“ (Ieșire 20, 18—21). De pe înălțimea lui a grăit Dumnezeu lui Moise și i-a zis: „Iată, astăzi voi cu toții stați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru“ (Deut. 29, 10). Pe Sinai a primit „Tablele Legii“, cu cele zece porunci. El este,

astfel, muntele în care s-a descoperit legea morală, temeiul fundamental al vieții creștine.

După cum Moise a urcat muntele Sinai ca să primească „Legea“, tot astfel au urcat pe acest munte în decursul veacurilor mulți creștini să se închine și să primească binecuvîntarea lui Dumnezeu. Aici a luat ființă în secolul al VI-lea după Hristos mănăstirea Sfînta Ecaterina, zidită de împăratul Iustinian. În această mănăstire au viețuit mulți îndrumători ai vieții creștine, între care amintim pe Sf. Ioan Scărarul, numit și al „doilea Moise“.

Mănăstirea de pe muntele Sinai a devenit un centru însemnat de cultură creștină. În biblioteca mare a mănăstirii se găsesc manuscrise și cărți de o rară valoare. În zilele noastre aci s-au strîns multe manuscrise descoperite în jurul Mării Moarte, la Qumran. Ținutul muntelui Sinai a fost de curînd teatru de luptă dintre trupele izraelitene și cele arabe. Comorile culturale ale lui au fost însă ferite de pirjolul distrugerii.

Al treilea munte spre care ne îndreaptă privirea V. Testament este muntele Carmil. El este muntele pe care a adus jertfă, bine primită lui Dumnezeu, proorocul Ilie. Aici a fost înfruntată mîndria și rădăcirea lui Ahav. Carmilul face parte din munții Palestinei. De pe culmea lui se vede întreaga cîmpia Ezdrilonului, pînă către munții Galileei de nord și ai Samariei, pînă la singur-tecul Tabor. Rugăciunea și jertfa proorocului Ilie de pe Carmil avea să fie preînchipuirea rugăciunii și jertfei lui Iisus pe Golgota.

Noul Testament ne dă mărturie despre trei munți, pe care s-au împlinit fapte însemnate din viața Domnului nostru Iisus Hristos. Aceștia sînt: Muntele fericirilor, muntele Taborului și Golgota.

După alegerea celor doisprezece apostoli și după săvîrșirea celor dintîi minuni în Galileia, Iisus s-a suit pe un munte și a început a învăța mulțimile. Acum rosti minunata „Predică de pe munte“ care cuprinde o sinteză a legii Noului Testament și o desăvîrșire a învățăturilor morale din Vechiul Testament.

Pe muntele Sinai s-au făcut cunoscute poruncile legii morale, în predica de pe munte s-au descoperit cele nouă căi care duc la fericire, de aceea acest munte se numește „muntele fericirilor“.

Tradiția creștină, începînd cu veacul al treilea, socotește „muntele fericirilor“, locul în care se află pînă azi înălțimea Hatinului, nu departe de Capernaum, cale de două ceasuri de Marea Tiberiadei, avînd o înălțime de 60 picioare deasupra unei văi.

Urmînd obiceiul învățătorilor timpului, Mîntuitorul se așează pe o stîncă măi înaltă de unde învață mulțimile care ședeau jos pe pajiște. Așadar, acest munte este cel dintîi amvon al propovăduirii Evangheliei, locul pe care se năștea legea Bisericii celei noi, în locul Bisericii celei vechi.

Pe muntele Sinai prezența lui Dumnezeu era

(Continuare în pag. 2)

Gînduri la Sfintele Evanghelii

Duminica VI-a după Paști a Orbului
Evanghelia; Ioan 9, 1—41; Apostolul; Fapte 16, 16—34

BURUIENILE RĂUTAȚII

„Acest om nu este de la Dumnezeu“ (Ioan 9, 16)
„Acești oameni... tulbură orașul nostru“ (Fapte 16, 20).

Sînt atîtea flori, care împodobesc și umplu de farmec grădinile Sfintei Scripturi, după care rîvnesc sufletele îndreptate spre bine și spre frumos.

Dar Sfînta Scriptură nu prezintă o idealizare imaginară a vieții, ci cea mai reală desfășurare a ei. De aceea, alături de farmecul florilor, apare, în grădinile ei, și sălbăticia buruienilor.

Priveliștea aceasta se întîlnește, atît în evanghelia, cît și în apostolul de azi.

Credință, lumină, bărbăție, închinare, sînt flori, care zîmbesc în pajiștea Duminicii Orbului.

Alături de ele, însă, răsar, ca neghina în griu invidia, calomnia, birfirea, batjocura, silnicia, urite și respingătoare buruieni ale răutății, vrînd să năpădească și să sufocă mărgăritarele binelui.

Pe cealaltă arie, a apostolului, apar, de asemenea, sub adierea harului lui Dumnezeu: zelul apostoliei, credința, bunătatea, încrederea în Dumnezeu, bucuria în suferință, corectitudinea, propovăduirea, revărsarea duhului.

La umbra lor, pîndesc: superstiția, prefăcătoria, calomnia, pofta de argint, răzburarea, nedreptatea.

Pe amîndouă scenele, însă, ca linie și perspectivă de viață permanentă a Sfintei Scripturi, sfîrșitul este cîștigul binelui, împotriva răutății.

În Evanghelia: se deschid ochii orbului, se bucură mulțimea, se dă mărturie dreaptă: „că din veac nu s-a auzit, să fi deschis cineva ochii celui născut orb“ (Ioan 9, 32), se mîntuiește un suflet.

În Apostol: se vindecă o copilă, se dă laudă lui Dumnezeu, se propovăduiește evanghelia, se înfrîng adversitățile, se botează și se veselește temnicerul, cu toți ai lui (Fapte 16, 32).

E mîngîierea și nădejdea neclătinată a creștinului, că printre toate buruienile răutății, care-l năpădesc, uneori, răsar și se ridică, mereu triumfătoare, florile binelui și ale iubirii.

Duminica VII-a după Paști

Evanghelia; Ioan 17, 1—15, Apostolul; Fapte: 20, 16—18; 28—36

FERICIREA SFINȚILOR

„Mai fericit este a da, decît a lua“ (Fapte 20, 35).

Cînd se apropia clipa întoarcerii la Tatăl, toată grija Mîntuitorului a fost pentru ucenicii Săi, pentru mîntuirea lor, pentru paza lor în lume, pentru fericirea lor, „ca bucuria mea deplină s-o aibă întru ei“ (Ioan 17, 13).

Se desprinde aceasta din rugăciunea de la Cină, cea mai frumoasă rugăciune, din cîte s-au izvodit vreodată pe strunele pietății omenesti.

Tot o asemenea grijă, față de ucenici, se desprinde și dintr-o altă despărțire, despre care se vorbește în apostolul de azi. În locul Stăpînului,

(Continuare în pag. 2)

Munți biblici

(Urmare din pag. 1)

însoțită de teamă, aici mulțimile sint cuprinse de bucurie în fața Fiului lui Dumnezeu care s-a făcut om. Acolo lege și pedeapsă, aici har și fericire. Acolo umbră, aici lumină. De aceea muntele fericirilor rămâne pururea în istoria creștinismului ca munte al vestirii mântuirii neamului omenesc.

Taborul este muntele pe care s-a săvârșit minunea Schimbării la față a Domnului nostru Iisus Hristos. El face parte din munții Galileii inferioare. Cu toate că are numai o înălțime de 560 m domină tot ținutul acestei părți din Țara Sfântă. De pe înălțimea lui se vedeau toate localitățile în care și-a desfășurat activitatea Mântuitorul.

De el se leagă evenimentul istoric al victoriei asupra regilor canaaniți și cîntarea Deborei. Dar, mai ales, Taborul rămâne muntele cel sfânt al revelației dumnezeirii lui Iisus Hristos, cînd „fața Lui era mai strălucitoare ca soarele și veșmintele Sale mai albe ca zăpada”. Pe Tabor, dau mărturie despre Mesia proorocii Moise și Ilie, în timp ce Tatăl ceresc face să se audă glasul: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit, pe acesta să-l ascultați” (Matei 17, 5; Marcu 9, 6).

Sf. Apostoli Petru, Ioan și Iacob, cuprinși de uimire și bucurie în apropierea strălucirii dum-

nezeiești a Mântuitorului, vor să rămână pururi cu Iisus și zice: „Doamne, ce bine este să fim noi aici”.

În sfîrșit, iată-ne ajunși cu excursia la muntele cel sfînt al Domnului, la cel mai scump și mai sfînt munte pentru creștini: la Golgota sau Dealul Căpățînii. După cum arată și numele, el nu este un munte înalt, dar e însemnat pentru că pe el s-a săvârșit jertfa neprihănită a Domnului nostru Iisus Hristos. E culmea care străjuește dintr-o parte Ierusalimul, culme pe care s-a rînduit altarul de jertfă a Fiului lui Dumnezeu.

De cite ne amintește nouă Golgota? Aici este mormîntul Domnului. Pe acest mormînt s-a ridicat altar de închinare pentru toți creștinii. Aci se aprinde în fiecare an la Paști lumina învierii și se vestește adevărul învierii lui Hristos. De aceea este loc de pelerinaj pentru creștinii de pretutindeni.

Pe Golgota s-a săvârșit împăcarea noastră cu Dumnezeu și s-a deschis raiul, cel încuiat oarecînd din pricina păcatului strămoșesc.

Pomenind acești munți biblici și urcînd cu gîndul pe culmea lor, mintea și inima noastră mărturisește cu psalmistul David: „Mari și minunate sînt lucrurile Tale Doamne, Tu toate cu înțelepciune le-ai făcut”, și aude chemarea proorocului, care zice: „Veniți să ne suim în muntele Domnului” (Isaia 2, 3).

Prof. V. Coman

Gînduri la Sfintele Evanghelii

(Urmare din pag. 1)

e marele Său apostol Pavel, iar în locul celor de la Cină, sînt bătrînii bisericii din Efes, chemați la Milet, ca să le dea cele din urmă sfaturi.

Aceeași grijă, ca și a lui Iisus în evanghelie, față de cei de care se despărțea: „Luați aminte de voi și de toată turma, întru care Duhul Sfînt v-a pus pe voi episcopi” (Fapte 29, 28); aceeași încredințare lui Dumnezeu: „care poate să vă zidească tot mai mult și să vă dea moștenirea împreună cu cei sfințiți” (Ibid. v. 32); aceeași preocupare, de a-i îndruma împreună la adevărata fericire: „Să vă aduceți aminte de cuvîntul Domnului Iisus, căci El a zis: *Mai fericit este a da, decît a lua!*” (v. 35).

Indemnurile celor două despărțiri înseamnă, în ultima analiză, același lucru. Bucuria lui Iisus, pe care dorea s-o aibă și ucenicii Săi „deplină întru ei”, este bucuria dăruirii totale, și se leagă întru totul de fericirea, care decurge din: „*Mai fericit este a da, decît a lua!*”

E calea fericirii, pe care au urmat-o Sfinții Părinți de la Nicea, care și-au dat, în primul rînd, trupurile prigoanelor pornite de împărații romani, încît la Sfîntul Sobor au apărut: ciungi, în cîrje, desfigurați; iar, mai pe urmă, prin învățătură și trăire, și-au dăruit toată viața turmei: „Întru care Duhul Sfînt i-a pus episcopi, ca să păstorească Biserica lui Dumnezeu” (Fapte 20, 28).

Duminica VIII-a după Paști, a Rusalilor

Evanghelia: Ioan 7, 37—53; 8, 12; Apostolul; Fapte 2, 1—11

UNITATEA ÎN BISERICĂ

Cînd s-a pogorît limbile amestecînd, despărțit-a neamurile cel Prea Înalt. Iară cînd a împărțit limbile de foc, întru o unire pe toți i-a chemat” (Condacul Praznicului).

În Condacul Praznicului, din care am desprins cuvintele de mai sus, se vorbește despre două coborîri ale lui Dumnezeu peste oameni.

Cea dintîi, e cea de la Turnul Babel. Acolo, oamenii realizaseră o unitate în păcat, și și pusese în gînd să facă ceva, pentru proclamarea mîndriei lor în istorie. Aceasta se vede din cuvintele: „Haideți să zidim un oraș și un turn, al cărui vîrf să ajungă pînă la cer, ca să ne facem un nume” (Facerea 11, 4).

Dar Dumnezeu s-a coborît, le-a amestecat limbile; a despărțit neamurile și i-a împrăștiat, fapt cuprins în cel dintîi stih al condacului: „Cînd s-a pogorît limbile amestecînd, despărțit-a neamurile Cel Prea Înalt”.

A doua coborîre, despre care pomenește cîntarea, e cea de la Cincizecime, cînd Dumnezeu „a împărțit limbile ca de foc”, pe Duhul Său cel Sfînt, ca să zidească în aria-pămîntului turnul unității în bine și pentru bine: *Biserica*.

Dacă cel dintîi fusese clădit pe mîndrie: „*să ne facem un nume!*”, pe duhul luciferic, intrat prin Adam și în viața omenească, cel de al doilea s-a clădit pe smerenia lui Iisus Hristos, care a luat chip de rob, „întru asemănarea oamenilor făcîndu-se pînă la moarte, și încă moarte pe cruce”.

Despărțirea limbilor a fost pedeapsă pentru păcat, unitatea în Biserică, prin Sfîntul Duh, este răsplata jertfei lui Hristos, spre mîntuirea oamenilor.

De aceea, unitatea în Biserică este unitatea în Dumnezeu, unitatea în smerenie, în iubire, în lumină, în proclamarea binelui, a bunevoiri și înțelegeri între toate neamurile pămîntului.

Aceasta vrea să spună al doilea stih al condacului: „*Iară cînd a împărțit limbile de foc, întru o unire pe toți i-a chemat!*”

Duminica I-a după Rusalii

Evanghelia: Matei 10, 32—33; Apostol: Evrei 11, 33—42

DRUMUL MÎNTUIRII

„Au rătăcit în munți și în peșteri și în crăpăturile pămîntului” (Evrei 11, 32).

Una din izvodirile binecuvîntate ale minții omenești a fost, fără îndoială, și: *drumul*.

Între mersul la întîmplare, prin munți, prin hățisuri, pe întinsul larg și nesfîrșit al pustiei, și mersul pe drumul ales, croit anume, la nevoie cu osteneală multă, se trage, de fapt, un hotar între sălbăticie și începutul civilizației în viața omenească.

Cînd i-a găsit rostul, omul și-a croit drum pentru toate: pentru mersul cu piciorul, car, căruță, pentru orice călătorie pe mare și în văzduh, potrivit capacității inventive și posibilităților tehnice ale momentului istoric respectiv.

Pentru un singur scop: *mîntuirea*, nu s-a putut însemna drum, nici în pulberea pămîntului, nici pe luciul mării, nici prin adierea văzduhului.

Informații

— *Luni, 18 septembrie 1967*, în drum spre capitala Țării, I. P. S. nostru Mitropolit Dr. Nicolae Mladin a participat la conferința de orientare a preoților din protopopiatul Brașov. Conferința s-a ținut în biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului, iar I. P. S. Sa a fost primit cu căldură de preoțime.

După dezbaterile pe marginea temei: „450 de ani de la sfințirea mănăstirii Curtea de Argeș”, a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Apreciînd nivelul conferinței și actualizînd subiectul ei, Înaltul nostru Arhipăstor a dat în continuare importante îndrumări preoților, dintre care reținem idei ca acestea:

Trebuie să învățăm de la trecut cum să lucrăm în actualitatea nouă în care ne aflăm.

Preotul trebuie să lucreze cu credincioșii ca cu niște oameni maturi, a căror personalitate trebuie respectată.

Un om adevărat tratează pe semenii săi cu modestie și dragoste. Preotul deci trebuie să fie nu numai un părinte, ci și un frate, care vorbește cu credincioșii de la inimă la inimă.

Trebuie să avem respect față de Hristos și față de credincioși.

Predica nu trebuie să aibă un caracter negativ; să nu fie retorism gol, pălăvrăgeală. Ea trebuie să fie temeinică, personală, pregătită toată săptămîna, de luni dimineața începînd.

În vremea noastră, sîntem chemați să ne dăm seama și de aspectul național al activității noastre bisericești. Trebuie să mergem pe calea patriotismului constructiv; să împletim dragostea față de credința ortodoxă, cu dragostea față de România socialistă, care strălucește între celelalte țări.

*

— *Duminică, 24 septembrie 1967*, după Sf. Liturghie a avut loc în catedrala noastră mitropolitană din Sibiu parastasul de 6 luni pentru adormitul întru Domnul arhiepiscop Teodor Scorobeț Rășinăreanul († 25 martie 1967).

Parastasul a fost slujit de un sobor de preoți și diaconi, avînd în frunte pe P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belășcu.

A participat familia, precum și o mulțime de credincioși care l-au cunoscut și prețuit pe adormitul arhiepiscop.

*

— *În zilele de 26—27 septembrie 1967*, însoțiti de Dl. Episcop Iuliu Nagy de la Cluj, Centrul nostru Arhiepiscopesc a fost vizitat de G. M. A. Laernoes, deputat sinodal al Bisericii reformate din Olanda (Utrecht); dr. A. Th. van Leeuwen, directorul Institutului „Kerk en Wereld” (Biserica și lumea) din orașul Driebergen (Olanda); Prof. J. de Graaf, decanul Facultății de Teologie din Utrecht; d-șoara Hebe Kohlbrugge, secretară a Conferinței Creștine pentru Pace (de

(Continuare în pag. 3)

În schimb, a fost arătat, găsit și croit, prin adîncurile și asprimile vieții spirituale.

Față de drumurile vieții trupești, drumul acesta este, uneori, absurd și contradictoriu, căci înfruntă lipsuri, strîmtorări, trece „prin-munți”, se ascunde prin „peșteri”, și se strecoară prin „crăpăturile pămîntului” (Evrei 11, 36—38).

Dar e întotdeauna întărit de cimentul credinței, luminat de făclia nădejdiei, încălzit de flacăra iubirii, și încununat detrandafirii desăvîrșirii.

Toate acestea le-a rînduit Dumnezeu Sfinților, a căroră pomenire o facem azi, și le rînduiește tuturor celor care merg pe drumul mîntuirii, după îndreptarul dat de El în evanghelie: „*Să se lapede de sine, să-și ia crucea, în fiecare zi, și să-mi urmeze mie!*” (Luca 9, 23).

Pr. Zosim Oancea

Politica de pace a țării noastre

— Prestigiul ei internațional —

În una din paginile lucrării intitulată: „*Historia de rebus Transsylvanicis*“, volumul IV, apărută la Sibiu în 1785, vorbindu-se de anii glorioși ai lui Mihai Viteazul, sint reproduse, printre altele, câteva cuvinte foarte semnificative ale acestuia, așa cum au fost rostite ele în limba română. Și anume, fiindu-i adus după lupta de la Șelimbăr (1599) capul lui Andrei Bathory, voievodul român a spus cu oarecare milă: „Săracu popă! Săracu popă!“, sau cum scrie în original: „...exclamavit Valachica lingua: O szerákuly Popa! szerákuly Popa! quod latine denotat: o miserum Sacerdotem“. Știm că A. Bathory era cardinal în Biserica romano-catolică, din care motiv viteazul Domnitor îl agrăiește în felul de mai sus.

De bună seamă că aceste cuvinte rostite de voievodul român au impresionat adînc pînă și pe cei de alt neam, din moment ce autorul amintitei Istorii a Transilvaniei a găsit cu cale să le însereze în paginile sale, așa cum au fost auzite ele din gura voievodului.

Sînt foarte grăitoare cuvintele acestea, pentru că, alături de alte multe asemănătoare exemple, ele vădesc nu numai noblețea de caracter a lui Mihai Viteazul, ci constituie totodată o expresie vie a firii întregului popor din care făcea parte și a cărei libertate și drept la viață le apăra cu sabia în mînd.

Intr-adevăr, omenia, ospitalitatea, blîndețea, simțul dreptății și în general firea pașnică a poporului nostru sînt îndeobște cunoscute. Aceste nobile trăsături ale poporului român se oglindesc fidel și în arta sa, în creațiile sale de tot felul, în obiceiurile sale seculare, în urările și salutările sale etc.

Stăpîn pe soarta sa, ferit de oprîmări și exploatare, această neprețuită zestre nativă a poporului nostru se vădește, cu rezonanțe internaționale, mai ales în anii noștri.

O oglindire a acestor curate năzuințe ale poporului român este și politica dreaptă, luminată cinstită și cu adevărat ziditoare pe care țara noastră o duce pe plan extern. Știm cu toții, și vedem acest lucru cu orice eveniment internațional mai deosebit, că România socialistă promovează cu consecvență în relațiile sale externe o politică de colaborare, de prietenie și pace între popoare, relații bazate pe principiile suveranității și inde-

la Praga) pentru Olanda și István L. Tüsky, pastor al Sinodului Bisericii reformate din Olanda (Utrecht).

S-a vizitat reședința și Catedrala mitropolitană, precum și Institutul Teologic Universitar, cu biblioteca, aula etc.

Oaspeții au vizitat de asemenea parohia Săliște, cu cele trei biserici, muzeul parohial, cimitirul și câteva case țărănești, mărturisind deschis impresiile deosebite față de cele văzute atît la Sibiu cît și la Săliște.

*

— Centrul nostru Arhiepiscopesc, Institutul Teologic de grad Universitar, ca și alte instituții din Sibiu au fost vizitate de asemenea, în zilele de 29—30 septembrie 1967, de dl Prof. Dr. Henry Chadwick de la Christ Church din Oxford (Anglia).

Insoțit de dl Prof. Dr. N. Chișescu, prorectorul Institutului Teologic de grad Universitar din București, oaspetele englez a vizitat reședința și Catedrala mitropolitană, Institutul nostru Teologic, unde s-a întîlnit cu membrii corpului profesoral, precum și comuna Rășinari, unde a zăbovit la bisericile din localitate, la modesta reședință a episcopilor ortodocși de pe aceste meleaguri în secolul XVIII, precum și la alte așezăminte.

pendenței, egalității, avantajului reciproc și ne-amestecului în treburile interne ale altor state.

O emanație a acestor sănătoase principii, care sînt cuprinse în însăși Constituția țării, sînt constructivele propuneri pe care conducerea Patriei noastre le-a făcut unor guverne sau în cadrul O. N. U.

Astfel, în acest an, în 10 septembrie, s-au împlinit 10 ani de cînd Președintele Consiliului de Miniștri al României a prezentat șefilor de guvern ai Albaniei, Bulgariei, Greciei, Jugoslaviei și Turciei propunerile cu privire la dezvoltarea colaborării interbalcanice. Aceste propuneri preconizau întărirea păcii în Balcani, neagresiunea, rezolvarea prin mijloace pașnice a oricărei probleme litigioase, dezvoltarea relațiilor economice, culturale, a contactelor personale între conducătorii țărilor din sud-estul Europei, schimburi de delegații, vizite reciproce etc. Aceste propuneri erau cu atît mai importante cu cît ele veneau într-o perioadă de plin război rece și priveau o regiune considerată adesea „butoiul cu pulbere“ al Europei.

Roadele lor se văd în bunele raporturi pe care țara noastră le are cu toate țările balcanice, raporturi care se vor întări și mai mult, după cum rezultă dintr-o cuvîntare a D-lui Nicolae Ceaușescu din vara aceasta, din care desprindem următoarele: „România va milita și în viitor, cu perseverență, pe linia eforturilor sale tradiționale, pentru îmbunătățirea continuă a climatului politic și întărirea relațiilor de colaborare și bună vecinătate între toate țările din Balcani, considerînd că aceasta este în folosul și spre binele popoarelor care trăiesc în această zonă“.

Pe plan comercial, un efect grăitor al acestei colaborări interbalcanice este și următoarea situație: În anul 1959, comerțul exterior al României cu Albania, Bulgaria, Grecia, Jugoslavia și Turcia se cifra la 162,2 mil. lei valută. În 1965 volumul schimburilor a crescut la 446,5 mil. lei, iar la sfîrșitul anului 1966 s-a ridicat la 622 mil. lei.

Sînt cunoscute de asemenea apreciatele propuneri făcute de delegați ai țării noastre la O.N.U., ca de pildă: Cooperarea economică internațională (1957), Asigurarea suveranității permanente asupra resurselor naționale (1959), Declarația cu privire la promovarea în rîndurile tineretului a idealurilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare și Rezoluția privind acțiunile pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între statele europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite (1965).

Constituind o expresie a năzuințelor sale, poporul nostru a întărit în unanimitate, prin reprezentanții săi, politica externă de pace a Patriei în Marele Sfat al Țării și anume cu prilejul dezbaterilor sesiunii de la sfîrșitul lui iulie a.c. a Marii Adunări Naționale. S-a afirmat și cu acest prilej că „România duce o politică de colaborare largă, pe diferite planuri, cu toate țările lumii, indiferent de orînduirea lor socială, participă activ la viața internațională, își aduce contribuția la promovarea încrederii și cooperării între popoare, la asigurarea păcii pe planeta noastră“.

Această politică de colaborare, de prietenie și pace a țării noastre a stîrnit un viu interes în sînul celorlalte popoare, avînd un mare ecou peste hotare. Un deosebit omagiu internațional adus acestei politici îl constituie alegerea D-lui Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, ca președinte al celei de a 22-a Sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., deschisă la New-York, marți 19 septembrie 1967.

Semnificația adîncă pe plan internațional a acestui eveniment este, desigur, cu anevoie de

(Continuare în pag. 4)

UNUL E GLASUL*

(Vizita conducătorilor țării în regiunea Brașov)

Am văzut mulțimile așteptînd
pe conducători.

Nu ca negurile haotice
întunecate
nedescifrate —
ce se tirăsc prin văi
pe neștiute căi —
înainte de zori —
Nu.

Le-am văzut — ca o grădină
rîzînd în lumină —
un întreg rotunjit
limpezit
de legile rațiunii
ale istoriei
rînduit...

Așteptînd conducătorii —
suflul din suflul lor —
esență vie a vîrurilor
seculare-n străvechi hotare
esență vie a vremii
ce urcă din zare în zare
spre piscuri de vis ale lumii.
Am auzit mulțimile vînd —
nu ca niște ape involburate
întunecate
revărsate
tulburi
pustiind sate și cîmpuri.
Nu.

Le-am auzit ca zumzetul
unui stup de albine...
Ca zvonul vesel al pămîntului
ce-și leagănă holdele
aurii
în bătaia vîntului,
ca vîietul
ritmic
al uzinelor,
al hidrocentralelor,
mărturie-a luminii
glas al belșugului
revărsat peste țară.

Le-am auzit ca susurul
izvoarelor,
ca jreamătul codrilor,
ca vijelia Dunării încorsetate
în cingătoarea
de beton
a Porților de Fier
ca dorul legănat al doinelor
ca un chiot al horelor
ca un cînt bărbătesc
al biruințelor
ca simfonia eroică
a vremurilor noi.

Le-am auzit...
Glasul poporului
glas al inimii
dăruiată lor —
celor mai buni
dintre cei mai buni
fii ai țării...
Glasul poporului
glas al veacurilor
de singerare și luptă
de zbucium și biruinți —
glas al vrednicilor
ce cîntoresc sub soare
o patrie nouă
înfloritoare —
omagiu înaintașilor,
conducătorilor
cu fruntea-n lumină —
flacăra vie-a gîndirii obștești
tunetul vîrurilor noastre —
zare a viselor — astre.

Am văzut mulțimile

(Continuare în pag. 4)

* Vizita făcută la începutul verii de Conducătorii Țării în regiunea Brașov a dat prilej mulțimilor, care i-au întîmpinat cu flori, cu urale și cu voie bună, să-și exprime simțămintele de dragoste, prețuire și încredere cu care înconjoară pe cei ce ne cîrmuiesc și ne călăuzesc înspre noi izbînzi în strădania obștească de prosperitate generală și înflorire a Patriei.

Aceste simțăminte le exprimă vibrant și fidel poezia de față. Ea a apărut în cunoscuta revistă săptămînală „Gazeta Literară“, nr. 37 din 14 septembrie a.c., p. 1.

O reproducem integral, cu bucuria celor ce-î împărtășesc întru totul cuprinsul și consimt cordial cu omagiul pe care-l aduc versurile ei avîntate iubitorilor Ocîrmuitori ai Țării noastre.

Redacția

Din învățătura Sfintului Ciprian despre rugăciune

Rugăciunea este o vorbire tainică cu Dumnezeu, e actul cel mai necesar pentru viața noastră sufletească, ea e cea dintâi b.ruință asupra trufiei noastre, e recunoașterea unei ființe supreme care ne susține și ne ajută. Rugăciunea e temelie și fundamentul vieții creștinești, o lipsă înăscută cu creatura Sa. Prin rugăciune credinciosul un contact cât mai apropiat. Prin rugăciune credinciosul își exprimă simțămintele sale și doririle sale față de Tatăl nostru cel din ceruri, și Creatorul se întreține în convorbire dulce și plăcută cu creatura Sa. Prin rugăciune credinciosul străbate adâncimile cerești pentru a se uni cu cel Prea Înalt, cu Dumnezeu, făcătorul și susținătorul vieții noastre.

Credincioșii au cunoscut necesitatea și folosul rugăciunii. Proorocii Vechiului Testament s-au rugat, s-a rugat Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Sf. Apostoli, dându-ne și nouă pildă să ne rugăm. Sf. Părinți ai Bisericii ne-au lăsat scrieri alese și tratate deosebit de valoroase despre necesitatea și folosul rugăciunii. Dintre Sf. Părinți care au scris frumoase lucrări despre rugăciune este și Sf. Ciprian.

Unul dintre tratatele în care se ocupă în chip deosebit cu rugăciunea este tratatul „Despre rugăciunea domnească”, în care explică rugăciunea Tatăl nostru. În această lucrare Sf. Ciprian învață că îndeplinirea rugăciunilor este una din poruncile evanghelice, care pentru noi sînt niște învățături dumnezeiești, temelii sigure pentru edificarea nădejzii, susținătoare pentru întărirea credinței, hrană pentru încălzirea inimii, îndreptare care ne conduc pe calea mîntuirii.

Intreaga lucrare cuprinde trei părți. În prima parte Sf. Ciprian ne arată că rugăciunea Tatăl nostru este rugăciunea care le întrece pe toate celelalte rugăciuni, fiind cea mai aleasă rugăciune, adînc spirituală și foarte puternică în a ne face să dobîndim ceea ce cerem. Prin ea Mîntuitorul ne-a învățat cum să ne rugăm și ce să cerem. Plăcuta și obișnuita noastră rugăciune este aceea prin care noi rugăm pe Dumnezeu în folosul nostru chiar prin cuvintele Fiului Său, fiindcă avem pe lîngă Părintele ceresc apărător pe însuși Fiul (I Ioan 2, 1). De aceea noi, cînd ne rugăm lui Dumnezeu pentru faptele noastre cele rele, s-aducem înainte cuvintele apărătorului nostru, fiindcă citim în Scriptură că orice vom cere de la Părintele ceresc în numele Fiului se va da nouă (Ioan 16, 23). Prin urmare, mai ușor ne vom dobîndi împlinirea cererii noastre dacă vom cere în numele lui Hristos și cu însăși rugăciunea pe care El ne-a învățat-o.

Pentru ca rugăciunea noastră să fie bine primită înaintea lui Dumnezeu, Sf. Ciprian ne învață să ne rugăm cu cucernicie, în liniște și cu smerenie. Să ne gîndim că atunci cînd ne rugăm ne aflăm în fața lui Dumnezeu care este Părintele și susținătorul vieții noastre. Cînd ne rugăm trebuie să ne rugăm departe de zgomotul lumii, în locuri mai retrase, să-i vorbim lui Dumnezeu mai mult cu inima decît cu vocea.

În partea a doua a tratatului său, Sf. Ciprian ne explică cele 7 părți ale rugăciunii Tatăl nostru. El ne arată cât de mare este bunăvoința lui Dumnezeu față de noi dacă ne îngăduie să-L chemăm cu numele de Tată. Domnul nostru Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu. Tot astfel sintem și noi căci, cînd rostim rugăciunea aceasta, ne socotim fii ai lui Dumnezeu chemîndu-L cu numele de Tată.

Prin cuvintele „Sfințească-se numele tău”, cerem ca numele lui Dumnezeu să se sfințească de noi. Noi creștinii avem lipsă de o sfințire zilnică fiindcă numai printr-o astfel de sfințire ne curățim de păcatele pe care le săvîrșim.

Prin cuvintele „Facă-se voia ta precum în cer și pe pămînt”, îi cerem lui Dumnezeu ajutor ca

să putem împlini tot ceea ce voiește Dumnezeu, cerem și ne rugăm ca să se îplinească voia Lui. Această voință a Lui o cerem să se îplinească în cer și pe pămînt fiindcă trupul nostru își trage originea din pămînt, iar sufletul este din ceruri. Prin urmare, noi facem parte și din cer și din pămînt și de aceea cerem ca să se îplinească voința lui Dumnezeu în cer și pe pămînt. Între sufletul și trupul nostru există un fel de luptă căci adeseori nu facem ceea ce dorim, deoarece sufletul caută cele bune, cerești, iar trupul pofteste uneori cele vătămătoare și rele. Pentru aceea cerem lui Dumnezeu ca să fie armonie între amîndouă aceste părți ale ființei noastre pentru ca viața lui Dumnezeu s-o purtăm și-n trupul și-n sufletul nostru.

În cererile următoare îl rugăm pe Dumnezeu să ne dea pîinea cea de toate zilele, îi cerem iertarea păcatelor noastre și ajutor împotriva răului.

În partea a treia, Sf. Ciprian ne învață că rugăciunea s-o facem cu statornicie și s-o îndeplinim cu sîrguință după pilda Mîntuitorului. Totodată trebuie împreună cu fapte bune, cu post și milostenie după pilda lui Tobia din Vechiul Testament și după pilda sutașului Corneliu.

Aceasta este pe scurt învățătura Sf. Ciprian despre rugăciune, învățatură pe care trebuie s-o cunoaștem și noi în scopul mîntuirii sufletelor noastre. Să știm că cea mai frumoasă și cuprinzătoare dintre toate rugăciunile este rugăciunea Tatăl nostru, întrucît nimic nu rămîne în rugăciunea noastră și în cererea noastră către Dumnezeu care să nu se cuprindă în această frumoasă rugăciune pe care însuși Domnul nostru Iisus Hristos ne-a învățat-o. Ea e ca un rezumat al întregii învățături creștinești.

Rugăciunea Tatăl nostru a rostit-o Mîntuitorul și e cunoscută de fiecare creștin. Ea ne îndeamnă să facem voia lui Dumnezeu, care este: dragoste frățească, pace și bucurie. Istoria creștinilor îngenuncheați pentru rugăciune e un cîntec cutremurător al credinței care cere, al nădejzii care așteaptă mila și iertarea lui Dumnezeu, al iubirii care nu pierde niciodată.

Al. Moisiu

Politica de pace a țării noastre

(Urmare din pag. 3)

redat. Putem spune totuși că cele 112 voturi, din 118, exprimate în favoarea reprezentantului României, demonstrează o „recunoaștere și o consacrare în același timp — cum potrivit s-a spus cu acel prilej — din partea forului internațional cel mai înalt al lumii contemporane a meritelor activității politice și multilaterale desfășurate pe plan extern de Republica Socialistă România, a inițiativelor sale, a promovării consecvente a acelor principii menite să asigure statornicirea unui climat de pace, încredere și colaborare pe glob“.

Acest adevăr a fost subliniat și de Dl. Corneliu Mănescu în discursul de după alegere, cînd, adresîndu-se delegațiilor prezente la sediul Națiunilor Unite, a spus: „Încrederea pe care mi-ați acordat-o alegîndu-mă președinte al celei de a XXII-a sesiuni a Adunării Generale și onoarea de a mă investi cu această înaltă magistratură se adresează țării mele“.

*

Bucuroasă de aceste succese, Biserica noastră sprijină deplin politica de pace a țării, întrucît ea corespunde intru totul învățaturii sale precum și intereselor și aspirațiilor credincioșilor ei.

Acest lucru a fost afirmat, de altfel, cu tărie de I. P. S. Dr. Iustin Moiescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, cu prilejul menționatei sesiuni a Marii Adunări Naționale, cînd a spus printre altele: „Încadrați cu toată ființa noastră în isto-

UNUL E GLASUL

(Urmare din pag. 3)

asteptînd pe conducători —
Le-am auzit...
Și am înțeles
că-n ei
e inima țării
ce bate
e visul de veacuri
ce-și cîntă acum
în viața cea nouă
plinirea —
și dorul și vrerea
spre noi împliniri.
Căci unul e glasul:
în ritmul rapid
al istoriei
poporul — conducătorii,
în unitate nezdruncinată
Țara visată
o-nalță spre slava
vechie
neasemănată.

D. Liman

† Preotul Ilie Mircea

În ziua de 22 septembrie 1967, după o scurtă dar grea suferință, a trecut la cele veșnice tînărul preot Ilie Mircea, din parohia Zăbrătau, protopopiatul Sf. Gheorghe.

Născut în anul 1934, în com. Ștefănești, reg. București, adormitul în Domnul s-a îndreptat încă din copilărie spre slujirea preoțească. După terminarea seminarului teologic a urmat cursurile Institutului Teologic de grad Universitar din București, luîndu-și licența în teologie în anul 1956. În toamna aceluiași an s-a statornicit în Ardeal — căsătorindu-se cu învățătoarea Maria Șerban, din Mărcuș — și vreme de 11 ani a depus o frumoasă activitate în parohiile Bicalău-Lisnău și Iarăși, din protopopiatul Sfintul Gheorghe. Cu 6 luni înainte de neprevăzutul său sfîrșit s-a transferat ca paroh în Zăbrătau.

Slujba înmormîntării a fost oficiată Duminică 24 septembrie, în biserica din Mărcuș, de către un sobor de preoți, în frunte cu P. C. Protopop Nicodim Belea din Sf. Gheorghe. În jurul sicriului, alături de soția și cele două fete ale preotului Ilie Mircea, s-au adunat celelalte rude și prietenii săi apropiați, precum și credincioși din parohiile în care el a păstorit cu cinste și demnitate.

La sfîrșitul slujbei a cuvîntat P. C. Protopop Nicodim Belea, care a evocat personalitatea celui dispărut și a remarcat cu îndreptățită laudă activitatea scurtă, dar plină de roade, a acestuia. Din partea colegilor de protopopiat a vorbit P. C. Preot Dumitru Soare, din Teliu, iar în numele credincioșilor din Iarăși a luat cuvîntul administratorul acestei parohii, P. C. Preot Valer Vlădăreanu, din Hăghig. În încheiere, în numele Consiliului Parohial și al credincioșilor din Zăbrătau, a rostit un emoționant cuvînt de bun rămas episcopul Aurel Prundaru.

Apoi, trupul neînsuflețit al preotului Ilie Mircea a fost ridicat pe brațele preoților prezenți și așezat în ultimul său locaș pămîntesc, în cimitirul din Mărcuș.

Cu inimile îndoliate pentru plecarea sa timpurie din rîndurile noastre, dar și cu neclintita convingere că „ori de trăim, ori de murim, ai Domnului sintem“, ne rugăm bunului Dumnezeu, care a chemat la Sine pe acest slujitor al Său, să-i dăruiască — în locul puștinilor ani ai vieții lui pămînteste — bogăția cea fără de margini a fericitei veșnicii și să-l așeze cu cinste în rîndurile dreptilor.

Pr. Dumitru Soare

ria nouă ce se făurește astăzi în țară, noi sprijinim cu puteri mereu sporite idealurile de pro-pășire și pace pe care guvernul le promovează cu hotărîre și optimism robust din încrederea și cu devotamentul întregului nostru popor“.

T.R.